

Řekla jsem si v úterý, poté co mě Tali usmažila ruku a pak opět vzala kramle. Konec vlídného Koláče v Čechách, nastává teror, pláč a skřípění zubů, milá Tálíe. Kdo seje vítr, sklízí bouři. Jak se do lesa volá, tak se z něj taky vozve..... a mohla bych pokračovat dál ve stylu tedy Kateřiny ze Saturnina, ale myslím, že nejlíp to vystihne věta A máš utrum!!

Trpělivost jednou dojde každému. Veškerý výhody a bonusy odebrány. Takže když jsme došly dom, jela na místo a fertig. Večeře, místo, svižná krátká večerní procházka a chrápat. Ráno, když vlítla do ložnice, která jediná z celého bytu je tabu, jela stejným tempem zpátky na místo. A tam taky zůstala, po celou dobu. Kdo je zmetek, má smůlu. Vypravili jsme se ven s Rumíčkem, žádný bonusy za odchod pro toho, kdo zůstává, prostě zůstáváš a hotovo. Tiché divení, co se stalo s jejím světem. A ani náznak nějakého pokusu čehokoliv.

Můj původní plán byl, že pro ten den ji ani brát nebudu, ruka opravdu bolí, prst je nateklej a šlachy hodně pohmožděný, nehodlala jsem riskovat a po pravdě - ani jsem na ni neměla náladu. Takže jsme si s Rumíčkem tím pádem dali suuuper dlouhou ranní procházku se spoustou zábavy, honiček, míčkování, bádání nad ďurkou, kámošení s malopejskama a běhání. To je vám takovej ráj!!! Ač jsme byli venku dlouho a stihli jsme toho přemnoho, zjistila jsem, že mi i tak ještě pár volných minut zbylo a tak jsem proti původnímu plánu vzala Tali na krátkou chvíli ještě ven.

Za velmi přísných podmínek. Na místě jsem jí navlíkla postroj a..... pak následovala nedělní chvílka překvapení, abych to tak poeticky a nelogicky nazvala ve snaze téma si odlehčit . (Nevím, jestli si ještě někdo pamatuje jak v tydlevízi dávali Nedělní chvílku poézie □) . Jakmile se madam hrnula, že vyrazí, drapla jsem jí za ty kšíry a razantně ji mrskla zpátky. Další stupeň divení. Naklonila jsem se k ní a cynicky jí sdělila, že takhle už to bude odteď na věky. Howg. Seděla, čuměla a ani chlup se nehnul. Vzala jsem vodítko, připla jí, počkala si a pak řekla "Se mnou". Vyšly jsme před byt, kde si ukázněně sedla sama od sebe. Udivený výraz ještě nezmizel.

Obula jsem se, a potupně na vodítku bez jediného slova sešla flekatá madam pomalým krokem schody. Stejně pomalu jsme došly k východu, tam si sedla, já otevřela dveře a stále pomalu jsme vyšly na podestu, sešly z ní a..... celou dobu jsme šly na prověšeným vodítku a beze slov. Vůbec to není marný venčit zaražený prdy, vůbec ne. Moc se mi to líbí . Nebo takhle - nelíbí se mi to moc, protože jsem zvyklá na jinej styl venčení, chybí mi to, že

se psem blbneme, hrajeme si, pracujeme, jsme prostě spolu. Ale mojí tělesný schránce se to líbí. Abych to zase s tím zaražením nepřeháněla v popisu, nebylo to o tom, že by šla venku bez zájmu a nějak se na mě ustrašeně otáčela. Vůbec ne, jen prostě byla schopná jít opravdu normálním krokem, čenichat si, vyčůrat se a dokonce hodit i bobek. Když se chce.... jde všechno. Dokonce i to, že ani jednou nenatáhnu vodítko!!

Odpoledne máme po práci vždycky němčinu a tak je musí vzít Brtník oba najednou. Vrátil se velmi rozladěný, velmi ☹ . Takže jsem si řekla, že večerní venčení si vezmu zase já. Po návratu z němčiny jsem si dali večeři, Tali striktně na místě, žádný courání a hovadiny. Já si držím odstup záměrně, Brtnika k tomu vedla ona odpolední rozladěnost, který se ani trochu nedivím. Pak jsem oba postupně vzala do pokoje na chvílku cvičeního. Tali šla jako druhá a hned poté jsem ji vzala rovnou ven. Odchod se konal z mojí strany ve stejném duchu jako ráno a vedlo to pochopitelně k tomu, že madam si nevyskakovala. A já si řekla, že si procházku dáme směrem k polím. Do míst, kde vždycky tak vyvádí a trochu si tam prosvištíme, jak to tam má vypadat. No vypadalo to tam naprosto odlišně, než když tam razíme v odpoledních hodinách. Šel se mnou pes, normálním krokem, sám se na mě díval, nenatahoval vodítko. Když se na bývalým hřišti, kam mi v úterý, poté co mě usmažila, vzala kramle a já neměla šanci ji přivolat (hele hroznej pocit tohleto, pro mě hroznej), ozval bažant a druhý mu odpovídal z klášterní zahrady, stála, poslouchala je a pak se na mě otočila. Ještě jsme kousek popošly podél hřiště k polím, pak jsem to otočila, a trošku jsme zkusily chůzi u nohy jako takovou. Pak jsem zkusila, jak by nám šel společný pomalý běh. Tak ten nám jde jen někde, v určitých místech jí to volá k tomu, aby vyrazila a letěla, takže to jsem zavrhlá, jako nebezpečnej sport pro mě ☹ . Zklidnila jsem ji a šly jsme spolu hezky domů.

Aaaaa ven šel Rumíček, můj škuďibíček. Bože to jsou Lurdy. Vodítko netřeba, hlasu k povelování skorem taky netřeba.... jen si spolu povídáme. Vyšli jsme ven a tam skupinka psů. Tři fenky a jeden štěkavej jork. Tooo bylo druženího, tooo bylo kontaktováního. Rumíček občas přiběhnul, ešívá jako to vidim ☹ a ešívá jako si všímám. Tak jasně, že jsem to všechno viděla, taky jsem ho vychválila, jak je moudřej pán, že mu nevadí, že jork štěká jako praštěnej a nechává ho to v klidu a hopiká si tak s ostatníma. Pak jsme chvílku stopovali Tali, neb ho zaujalo, kam že to vona šla, ale nakonec jsme to vzali dle žádosti pana Rumíčka pěkně nejdřív do starých vilek, pak zpátky do sídliště, proběhat to tam všechno, pročuchat to tam všechno a zase se podružít s psejkama jinejma. Klid, ticho, žádný napětí, pohodička. Moc pěkná půlhodinka.

A máš utrum!!!

To se mi to pak usínalo ☹ .